

Krofička in Strelovec

Andrej Stritar

Krofička sicer komaj sega čez 2000 metrov (2083 m), vendar je zaradi svoje lege in divjine izredno vabljiv cilj v Savinjskih Alpah. Njena pobočja so na vse strani strma in bogato razčlenjena, skalni odstavki se prepletajo s slikovitimi travniki in obsežnimi ruševnatimi območji. Na vrh je speljana le ena markirana pot, vendar se da nanj vzpeti z vseh strani po zahtevnih brezpotjih. Stisnjena pod mogočno skalo na severnem pobočju še danes stoji majhna lesena kočica, iz katere je Robanov pastir nadziral drobnico na težko dostopnih pašnikih.

Krofičkin severni sosed Strelovec, 1764 m, je njeno pravo nasprotje – brez strmih prepadov, lahko dostopen po nezahtevnih poteh. Cilj za tiste, ki si želijo ogledati ta svet, pa se ne bi radi odpravili v divje strmine.

Koča: Koča na Klemenči jami, 1208 m, majhni nekdanji planini z izrednim razgledom na severna ostenja Kamniško-Savinjskih Alp. Oskrbovana je poleti, dostopna pa v eni uri od Doma planincev v Logarski dolini ali od Plesnika.

Koča je tudi glavno izhodišče za severne pristope na Ojstrico.

Označene poti

Krofička: S Klemenče jame za markacijami na levo v gozd mimo starega macesna do poraščenelega slemena Puklovec. Tam na razcepu na desno navzgor in iz gozda v vedno bolj strm in razrit svet. Markacije nas vodijo proti desni, po neprijetno zaprodni stezici do vrha. 2 uri, zahtevna markirana pot.

Strelovec: S Klemenče jame kot proti Krofički do Puklovca, tam pa na razcepu na levo in zložno vzdolž pobočij do širokega travnatega slemena Movznika, na katerem se nam odpre razgled na severno stran, v Robanov kot. Po tem slemenu (slikovito in razgledno) do vrha. Uro in pol, nezahtevna markirana pot.

Od Robana v Robanovem kotu gremo po cesti in bližnjicah do razgledne kmetije Knez, nato pa še naprej po vedno ožji poti do njegove planine. Z nje nadaljujemo pot na Movznik

in na vrh. 3-4 ure, nezahtevna markirana pot.

Od kmeta Icmanika dober kilometer od Solčave sledimo slabo označeni poti po dolini Hudi graben do Icmanikove planine, od tam pa na levo na vrh. 3 - 3.30 ure. Do Icmanikove planine se lahko vzpnemo tudi po poti od Plesnika v Logarski dolini.

Neoznačeni, brezpotni prehodi

S Škrbine med Krofičko in Ojstrico (do tja po markirani Kopinškovi poti s Klemenče jame). Prehod čez začetno skalovje nam olajšajo jeklenice. Sledi prečenje Zadnjega Travnika, potem pa še iskanje prehodov po strmem svetu na desni proti vrhu. Zelo zahtevno brezpotje, samo za izurjene stezosledce,

vajene lažjega plezanja. 2 - 2.30 ure.

Prehod z Movznika mimo stare kočice je opisan v članku. Tudi ta je brezpoten, orientacijsko izredno zahteven, težave pa so I. stopnje. Tudi to je zelo zahtevno brezpotje. 3 ure.

Z Robanove planine obstaja uhojena, vendar nemarkirana stezica čez Črni hriber. Čez poraščeni spodnji del nas pripelje na prostrano travnato pobočje Travnik. Od tam se da splezati (I. do II. stopnja) naravnost na vrh ali pa poiskati prehod na desno do kočice pod Utami. Zelo zahtevno brezpotje, tudi v orientacijskem pogledu. 3 - 4 ure.

Literatura: Andrej Stritar, Kamniško-Savinjske Alpe, Sidarta 2003

Zemljevida: Grintovci, 1 : 25.000 in Kamniško-Savinjske Alpe, 1 : 50.000

pričakoval zloglasno ploščo, ki naj bi bila ključ te poti. Zaradi bogatih oprimkov in dokaj kompaktne skale je prečenje minilo, ne da bi se »plezanje« prav začelo, in že sva stala na melišču, ki naju je pripeljalo do pastirskega stana.

Krajši počitek sem namenil fotografiranju in razmišljanju, s kakšnim zgodovinskim izročilom je povezana ta kočura pod strmo steno Ut. Kraj, na katerem si lahko več dni, ne da bi pogrešal civilizacijo. Dobro jutro ti voščijo gamsi, lahko noč pa ti zaželi hladni piš, ki se pripodi od nekod iz doline.

Vse močnejše opoldansko sonce naju je prepodilo iz tega rajskega kotička. Pot je zavila navzgor po pobočju, na katerem ni manjkalo naloženih skal. Zavila sva na levo in po krajšem žlebu prišla do sistema polic, ki so vodile na levo na travnat greben. Prečila sva pobočje do naslednjega grebena, tam pa se je nakazana stezica začela strmo vzpenjati. Ker sva se odločila, da greva v levo grapo, sva si vzpon malce otežila, kajti tik pred vršnim grebenom je bilo treba skozi krajši kamin. Prava pot pelje po desni grapi, po kateri je hoja precej lažja. Do vrha Ut sva imela nezahteven greben, po katerem sva telovadila levo in desno in opazovala na severozahodu Rinke, Skuto in Mrzlo goro. Malo daljši in zahtevnejši je greben do vrha Krofičke; pot pelje skozi ruševje in krušljive odstavke.

Sestop

Vrh Krofičke naju je pričakal »deviški«, kajti v vpisni knjigi ni bilo podatkov, da bi naju tistega dne kdo prehitel. Čez čas, ko so se pojavili prvi oblaki, se je zaslíšal glas s poti, ki pripelje od Klemenče jame. Po krajšem počitku in skupinskem fotografiranju sva se po markirani poti spustila v dolino. Steza je precej krušljiva in s tem nevarna.

Nekajkrat sem se le s težavo ujel, ko se mi je izpod nog splazil kup kamenja. Po slabi uri sva bila pri razcepu poti in sva zavila nazaj proti Strelovcu. Steza se je ves čas rahlo vzpenjala med številnimi macesni in gorskimi cveticami, med katerimi so bile posebno pogačice in zlato jabolko. Zadnji metri pred Ickmanovo planino, ko sva že sanjala o hladnem pivu, naju je prešinila misel na hudega bika. Emila sem prosil, naj mi spravi kapo na varno v enega izmed žepov mojega oprtnika. Toda tudi tokrat se hudobnež ni prikazal ali pa si je vzel nekaj dni »dopusta« in odšel na obisk h kakšni vaški lepoticí v dolini. Sestopila sva do avta, skočila v poletna oblačila in obuvalo ter se odpeljala proti domu.

Za nama sta bila lep dan in čudovita pot, ki bo gornika, vajenega brezpotij, zagotovo očarala in prevzela. Čas, ki sva ga potrebovala za opisano pot, je znašal šest ur. ◉